

[Victor Larsen.]

„Sukkerfabrikker under denne Ordning, der har Aktieselskabs Form, kan kun udvide deres Aktiekapital i Henhold til Lov.“

Denne famøse Bestemmelse viser unægtelig, synes jeg, med blændende Klarhed, at man har i allerhøjeste Grad Hold paa Fabrikkerne; det er nemlig en Bestemmelse, der er fuldstændig enestaaende i dansk Lovgivning. Nu maa jeg indrømme, at den nuværende Handelsminister i og for sig ikke har Ansvaret for dens Fremkomst, eftersom den er direkte overført fra Sukkerloven i Fjor, men derfor er den lige uheldig.

Hvis her var Tale om Fabrikker, som havde misbrugt deres Koncession eller paa anden Maade havde ført en Udbyttepolitik, som var udfordrende over for Samfundet, som man kunde betegne som letsindig eller blot noget i den Retning, ja, saa var der en Grund, men Forholdet er lige det stik modsatte.

Netop Sukkerfabrikkerne har ført en Politik, der har været klog og rolig; jeg kunde godt sige: et Eksempel til Efterfølgelse, og man kan ikke sige, at de paa noget som helst Tidspunkt har gjort andet, end hvad der netop ogsaa var i Statens Interesse. Paa Grund af, at de har været dygtigt drevet — for det har jeg ogsaa Lov til at sige som en, der staar udenfor —, har de kunnet henlægge betydelige Kapitaler, men hele deres Udbyttepolitik, hele deres Handelspolitik, hele den Form, hvorunder de er optraadt — Sukkerfabrikkerne har oven i Købet Gang paa Gang maattet gaa imod Tendenser til Udvanding, thi man ønskede det ikke — gør, at det er fuldkommen urimeligt netop at lovgive for disse Fabrikker paa dette Omraade. Jeg synes, det vilde være i alle Parters velforstaede Interesse, jeg synes, det vilde klæde den danske Rigsdag, hvis man tog dette Punktum ud. Det er unødvendigt, aldeles unødvendigt. Man har i øvrigt Koncessionen, og den er et Middel — det ved enhver, der har med de Ting at gøre —, hvorved man har Haand i Hanke med Fabrikkerne.

Jeg skal foreløbig slutte disse Betragtninger med at sige, at Forslaget som det fremtræder, med den Anbefaling, det har faaet af alle de i Sagen først og fremmest interesserede Parter, gør, at vi for vort Vedkommende kan anbefale det og er villige til at medvirke til, at det faar en hurtig og velvillig Behandling.

Svend Jørgensen: Naar man ser paa alle disse tomme Pladser her i det høje Ting,

kan man ikke paastaa, at denne første Behandling har Tingets særlige Interesse. Det betyder forhaabentlig ikke, at selve Lovforslaget, hele Sagen, ikke har Tingets Interesse. Det er i hvert Fald et Lovforslag, som har Interesse og Betydning for Titusinder og atter Titusinder af Medborgere i forskellige Dele af Landet.

Det var de vanskelige Aar for Landbruget, der i 1932 bevirkede Gennemførelsen af den første Sukkerlov, og siden har vi hvert Aar gennemført lignende Love, der alle har det til fælles, at de betegnes som midlertidige Love. Desuagtet er disse Love, som jeg sagde før, af fundamental Betydning. De er betryggende for Dyrkere, for Arbejdere, for Erhvervsvirksomheder, ja, for hele Landsdele; de sikrer Befolkningen et vigtigt Næringsmiddel til en billig Pris, de sikrer tillige en rolig Udvikling, fordi de ikke er undergivet Verdensmarkedets Svingninger, men hviler i sig selv, og de forskaffer endelig Landet en vigtig Eksportartikel, der til Gengæld skaffer os uundværlige Varer.

I 1946 eksporterede vi saaledes 38 100 t Sukker til en Værdi af 35 Mill. Kr., og i 1947 var de tilsvarende Tal 49 000 t og 47 Mill. Kr. Hvis man undersøger Handelsstatistikken for 1947, vil man se, hvilke Lande det er der har været vore Aftagere, nemlig Norge med 21 Mill. Kr., Sverige med 18 Mill. Kr., Finland med 7 Mill. Kr., og andre Lande med 1 Mill. Kr., i alt de førnævnte 47 Mill. Kr.

Det siges undertiden, at disse Sukkerlove betyder en vis Begunstigelse af de Landsdele, hvori Roerne dyrkes, specielt af Lolland-Falster. Dertil er at sige, at Lolland-Falster ogsaa var Pioneren paa dette Omraade, og Begyndelsen, der var et Led i hele Omlægningen af vort Landbrugerhverv, var svær. Jeg behøver i denne Forbindelse blot at minde om Erhard Frederiksen og hans Brødrers kranke Skæbne. Derfor er der vel ikke noget at sige til, at man har et vist Krav paa, at Dyrkerne i nogen Maade sikres mod Tab, og at man faar Lov at høste Lønnen af det ikke ringe Besvær, der er forbundet med denne Gren af vort Landbrug.

Dyrkningen af Sukkerroer indeholder, som det er nævnt af flere af de foregaaende Ordførere, et stort Risikomoment. Der er ingen anden dansk Kulturplante, der er saa sensibel som Sukkerroer. Nattefrost, Tørke, kølige Somre og Larveangreb kan undertiden gøre katastrofale Indgreb i Udbyttet. Dertil kommer, at intet andet Landbrugsarbejde er saa haardt som Arbejdet med